

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/152/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218203456
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7218203456.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Olgy Mičietovej, v spore žalobkyne R. M., F. XX.XX.XXXX, P., E. XX, zastúpenej h&h PARTNERS, advokátska kancelária, s.r.o., Košice, Mäsiarska 6, proti žalovanej Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, Košice, Rastislavova 43, IČO: 00 606 707, zastúpenej JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou Košice, Kováčska 32, za účasti intervenienta KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Košice, Čajakova 1, IČO: 00 585 441, o náhradu škody na zdraví a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovanej, proti rozsudku 45C/30/2018 - 511 zo 7.5.2020 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

I.P o t v r d z u j e rozsudok v časti výroku I. týkajúci sa náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30.000 eur a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa bolestného 3.088,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.088,80 eur od 13.4.2018 do zaplatenia m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

II.Žalobkyni priznáva proti žalovanej náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 82%.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice II (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 3 088,80 € titulom bolestného s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 088,80 € od 13.4.2018 do zaplatenia a sumu 30 000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku a II. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, III. intervenientovi náhradu trov konania nepriznal.

2.1.V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu domáhala, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť jej bolestné vo výške 3 088,80 € a nemajetkovú ujmu vo výške 30 000,- € v súvislosti s nesprávne poskytnutou zdravotnou starostlivosťou žalobkyni zo strany zamestnancov žalovanej, v dôsledku čoho došlo k úmrtiu plodu žalobkyne a nahradiť jej trovy konania.

2.2.K žalobe sa vyjadrila žalovaná, ktorá neuznala nárok žalobkyne, čo do dôvodu a výšky.

2.3.Podaním doručeným súdu 18.6.2019 vstúpil do konania intervenient KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group (ďalej aj „poisťovňa“ alebo „intervenient“), ktorý súdu oznámil, že vstupuje do konania a pripája sa k argumentácii žalovanej vo vyjadrení k žalobe.

2.4.Súd vykonal dokazovanie na základe predložených listinných dôkazov: Výsledok vyšetrenia podnetu úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou z 28.12.2016, znalecký posudok v odbore Zdravotníctvo, odvetvie Gynekológia a pôrodnictvo vypracovaný znalcom H.. E.. W. U., C.. z 23.3.2018, lekársky posudok znalca z 23.3.2018, správa z psychiatrického vyšetrenia žalobkyne z 2.10.2017 a z

23.10.2017 E.. I. E., psychologické vyšetrenie žalobkyne z 30.10.2017 ERGOMED Poliklinika, s.r.o., tehotenský preukaz žalobkyne, pitevný protokol z 2.5.2016, lekársky posudok E.. L. D. z 18.7.2019, výsledok vyšetrenia žalobkyne z 13.4.2016 zo strany žalovaného, lekárska správa žalovaného z 13.4.2016, z 20.4.2016 a z 27.4.2016, na základe čoho zistil skutkový stav a vec právne posúdil podľa § 11,13 ods.1,2,3, § 420 ods.1,2,3, § 444 OZ, § 3 ods.1,2, § 5 ods.1,2 z. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“), položky č. 102 prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z., § 4 ods.3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“) a uzavrel, že z vykonaného dokazovania mal preukázať, že žaloba bola podaná dôvodne v celom rozsahu, čo do nároku na náhradu škody titulom bolestného, ako aj titulom nemajetkovej ujmy.

2.5.Medzi stranami bolo sporné, či boli splnené všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu na zdraví zo strany zamestnancov žalovanej, dôsledkom ktorej malo byť úmrtie plodu žalobkyne.

2.6.Intervenient namietal aj lekársky posudok, ktorý vyčíslil výšku bolestného.

2.7.Ďalej bolo sporným medzi stranami, či popri nároku na náhradu škody na zdraví si môže žalobkyňa uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy a či jej táto ujma bola spôsobená.

2.8.Žalovaná a intervenient spochybnili nárok, čo do dôvodu a výšky.

2.9.Kľúčovou je skutočnosť, či zodpovednosť je na strane žalovaného a či existuje príčinná súvislosť medzi jeho konaním a úmrtím plodu.

2.10.V prvom rade sa súd zaoberal základom nároku na náhradu škody na zdraví, resp. predpokladmi jej vzniku. Konštatoval, že pre vznik právnej zodpovednosti je potrebné naplnenie predpokladov zodpovednosti. Tými sú: 1. protiprávne konanie alebo opomenutie, teda porušenie povinnosti zdravotníckeho pracovníka uloženej zákonom alebo iným všeobecne záväzným právnym predpisom, 2. škodlivý následok, zvyčajne ide o spôsobenie ujmy na zdraví, no v niektorých prípadoch postačuje už len ohrozenie právom chráneného záujmu, 3. príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím a škodlivým následkom. Príčinná súvislosť medzi dvoma javmi je taký vzťah, keď prvý jav je príčinou druhého a druhý následkom prvého. Druhý jav v prípade existujúcej príčinnej súvislosti by nemohol nastať bez prvého. K danej veci možno konštatovať, že v medicíne na súčasnej úrovni poznania však v prevažnej väčšine prípadov nie je možné vyjadriť sa s úplnou istotou k príčinnej súvislosti, ale len s určitou pravdepodobnosťou. Pre vznik nároku je potrebné, aby boli kumulatívne splnené všetky vyššie uvedené predpoklady, nedostatok niektorého z nich vylučuje možnosť uplatnenia tohto nároku.

2.11.Z vykonaného dokazovania mal súd preukázať, že žalobkyňa mala bezproblémové tehotenstvo. Pred hospitalizáciou bola opakovane vyšetrená na gynekologicko- pôrodníckej ambulancii u žalovanej a to 13.4.2016, 20.4.2016 a 27.4.2016. H.. E.. W. U., C.. a znalecká organizácia forensic vo vypracovaných znaleckých posudkoch sa zhodli na závere, že 13.4.2016 a 20.4.2016 boli vyhodnotený CTG záznamy žalobkyne nesprávne ako fyziologické, pričom správne mali byť vyhodnotený ako suspektné, pričom nutnosťou bolo zopakovanie CTG záznamov, prijatie na hospitalizáciu a prísne sledovanie pacientky. Čo sa týka CTG záznamu zo 27.4.2016, ktorý je kľúčovým pre ďalší nešťastný vývoj, tento bol opäť vyhodnotený nesprávne ako fyziologický, pričom znalci sa zhodli na tom, že tento nález bol celkom iste patologický. Pokiaľ by pri pretrvávajúcom patologickom CTG sa v tomto momente hospitalizovala žalobkyňa a ukončilo sa jej tehotenstvo cisárskym rezom, s veľkou pravdepodobnosťou by sa narodil živý plod, ktorý by pri dobrej neonatologickej starostlivosti prežil. Ako vyplýva zo záveru znaleckej organizácie č.l. 472 spisu, postup E.. U. bol 27.4.2016 nesprávny, došlo k pochybeniu v tom, že nezhodnotil správne kardiografický záznam, nepostrehol, že záznam je patologický, nezrealizoval ďalšie vyšetrenia (ultrazvukové vyšetrenie, opakovanie CTG záznamu), ale žalobkyňu poslal domov. Vyšetrenie 27.4.2016 nebolo vykonané správne. Tehotná s patologickým CTG záznamom mala byť prijatá na hospitalizáciu a prísne sledovaná, záznam mal byť zopakovaný, malo sa urobiť ultrazvukové vyšetrenie - dopplerovská flowmetria, bolo nevyhnutné zistiť, v akej kondícii je plod, aké má ešte rezervy, v prípade potvrdenia intrauterinnej hypoxie plodu pokúsiť sa zistiť jej príčinu (napr. vyšetrením stavu placenty, či vyšetrením Rh- protilátok u matky) a v prípade potvrdenia nezvratnej a prehľbujúcej sa intrauterinnej hypoxie ukončiť tehotnosť cisárskym rezom. 28.4.2016 bola žalobkyňa vyšetrená u svojho gynekológa, kde jej boli urobené základné vyšetrenia, cítila sa dobre, pohyby plodu cítila. Na druhý deň už žalobkyňa necítila pohyby plodu. Podľa znalcov, ak by 27.4.2016, aj 28.4.2016 s vysokou pravdepodobnosťou bolo možné sekciou porodiť živý plod a zachrániť jeho život.

2.12. Ďalej mal súd preukázané z pitevného protokolu, zo znaleckých posudkov, ktoré vychádzali z pitevného protokolu, že základnou a bezprostrednou príčinou smrti plodu bola intrauterinná asfyxia (prehľbujúca hypoxia= nedostatok kyslíka) z neznámej príčiny. Snaha určiť presnú príčinu asfyxie bez priameho dôkazu by však bolo podľa znalcov len špekuláciou. Súd tak pristúpil k zisteniu, že medzi konaním zamestnancov non lege artis a vzniknutou škodou na zdraví žalobkyne, existuje príčinná súvislosť. K uvedenému záveru jednoznačne dospeli oba znalecké posudky, keď znalci konštatovali, že základná príčina smrti plodu súvisí s poskytnutou zdravotnou starostlivosťou tak, že pri ambulantných vyšetreniach u žalovanej neboli správne vyhodnotené CTG záznamy. Týka sa to hlavne zdravotnej starostlivosti poskytnutej 27.4.2016, kde CTG záznam bol už patologický, ale vyšetrujúci lekár na túto skutočnosť nereagoval a vyhodnotil záznam chybné.

2.13. Súd ďalej poukázal na to, že základnou obranou žalovanej v konaní bolo poukazovanie na histopatologický výsledok s jednoznačným nálezom: nešpecifikovaná kongenitálna hyperplázia kôry nadobličiek, ktorá je podľa jeho názoru nevyliciteľnou, fatálnou, vrodenou vadou zväčšenej kôry nadobličiek. Podľa jej názoru závery úradu si mýlia následok intrauterinná asfyxia z neznámej príčiny za príčinu smrti. Prvotnou príčinou - základným ochorením bola histopatológom potvrdená hyperplázia nadobličiek lipoidného typu, ktorá viedla k inatruerinne smrti. Poukázal tiež na to, že vyšetrenie nadobličiek je rutinnou súčasťou druhotrimestrového skríningu v špecializovaných centrách. Súd v tomto smere v prvom rade konštatuje, že žalovaná opomenula pri štúdiu spisu, že u žalobkyne bola v Centre fetálnej a gynekologickej diagnostiky JUHAMED s.r.o. vykonaná druhotrimestrálna USG biometria plodu so záverom: 22 GT, morfológia plodu v norme, normálna základná anatómia srdca plodu, komplexná biometria v norme, rast primeraný proporčný. Pri tomto vyšetrení boli skontrolované všetky predpísané parametre vrátane anatómie obličiek, nadobličiek a močového mechúra. Neboli zistené významné odchýlky od normy (toto vyšetrenie podstúpila žalobkyňa aj v prvom trimestri). Okrem tohto záveru špecializovaného centra, ktoré spomína žalovaná, znalci znaleckej organizácie forensic v znaleckom posudku konštatovali rovnako, že pri morfológickom vyšetrení v 22. týždni tehotnosti sa nadobličky zobrazovali normálne, normálny bol aj ženský genitál. Zároveň znalci konštatovali, že diagnóza kongenitálnej (vrodenej) hyperplázie kôry nadobličiek u plodu nebola presne špecifikovaná. Znalci konštatovali, že snaha určiť presnú príčinu asfyxie bez priameho dôkazu by bolo len špekuláciou. Na základe patologicko-anatomickej diagnózy v pitevnom protokole a histologického vyšetrenia placenty nepredpokladali, že by bola táto diagnóza príčinou intrauterinného úmrtia plodu. Správne liečená hyperplázia kôry nadobličiek nie je život ohrozujúca pre novorodenca. Je preto zarážajúce ako dospela žalovaná k záveru o nevyliciteľnej fatálnej vade a k záveru, že toto ochorenie bolo príčinou smrti, keď v pitevnom protokole bola jasne uvedená bezprostredná príčina smrti - intrauterinná asfyxia z neznámej príčiny. Nakoľko žalovaná sa k doručenému znaleckému posudku ani len nevyjadřila, no i naďalej sa v konaní bránila, súdu nie je známe, či v tomto smere zmenila názor.

2.14. Intervenient vo svojom vyjadrení naopak poukázal na to, že sa so závermi znaleckej organizácie nestotožňuje, no akosi neuviedol, na základe akých dôvodov, resp. tieto závery nijako nevyvrátil. Intervenient namietal v konaní, že znalec H.. E.. W. U., DrSc. nebol oprávnený v zmysle z. č. 437/2004 Z.z. vypracovať lekársky posudok, nakoľko nebol posudzujúcim lekárom a posudok nevydalo zdravotnícke zariadenie. V tomto smere súd poukazuje na lekársky posudok ošetrojúcej lekárky E.. L. D., z ktorého mal súd preukázané, že za položku č. 102 Pôrod mŕtveho plodu patrí 180 bodov s tým, že uviedla, že sa jednalo o pôrod v 36. týždni gravidity. Tento lekársky posudok tieto náležitosti spĺňa. Intervenient považoval uvedenú položku za nedôvodnú, keďže k predčasnému pôrodu by u žalobkyne došlo aj v prípade, ak by podľa žalobkyne lekár E.. U. správne vyhodnotil CTG vyšetrenie. Ak by aj E.. U. CTG vyšetrenie vyhodnotil ako patologický záznam, muselo by dôjsť k ukončeniu tehotenstva predčasným pôrodom. Takúto obranu považuje súd za obzvlášť necitlivú, pretože v opisovanej hypotéze by sa s najväčšou pravdepodobnosťou narodil živý plod a žalobkyňa by bolestné neriešila. Predčasný pôrod bol dôsledkom úmrtia dieťaťa, preto v žiadnom prípade to nemožno porovnávať so štandardnou situáciou lege artis indikovaného cisárskeho rezu. Bolestné vytrpené pôrodom mŕtveho plodu je preto opodstatnené.

2.15. K námietke intevenienta, že znalec H.. E.. W. U., C.. nie je zapísaný v zozname znalcov vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR a z tohto dôvodu nejde o súkromný znalecký posudok, súd uviedol, že CSP v § 209 CSP ako náležitosti súkromného znaleckého posudku vyžaduje zákonom predpísané náležitosti a doložku, že znalec si je vedomý následkov vedome nepravdivého znaleckého posudku. Z § 209 CSP nevyplýva, že musí ísť len o znalca zapísaného v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti SR. Znalecký posudok okrem doložky mal všetky zákonom predpísané náležitosti, aj keď sa v spise nachádza len jeho fotokópia. Navyše znalec je medzinárodne uznávanou špičkou vo svojom odbore, čo je všeobecne známou skutočnosťou. Ak by aj súd nechal do úvahy tento znalecký posudok,

je v podstate totožný so znaleckým posudkom znaleckej organizácie forensic, o ktorý sa súd v plnom rozsahu opiera.

2.16. Výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa ods. 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor, t.j. v roku 2016 mal jeden bod hodnotu 17,16 €, preto za 180 bodov patrí žalobkyni bolestné v sume 3 088,80 €.

2.17. Druhým nárokom žalobkyne je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a pri svojom rozhodnutí plne rešpektoval judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/65/2013 z 28.5.2014, zverejnený v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R 1/2015, z ktorého vyplýva možnosť domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy pri zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby popri nároku na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pripomenul, že nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia je jedným z nárokov náhrady škody na zdraví. Najvyšší súd v rozhodnutí argumentuje tým, že tieto nároky treba dôsledne odlišovať a pri ich posudzovaní mať na zreteli nielen odlišnosť vzťahov, z ktorých sú vyvodzované, ale tiež právnej úpravy, ktorá sa na ne vzťahuje. Súd dospel k záveru, že je možné uplatňovať popri nároku na nemajetkovú ujmu aj nárok na náhradu škody na zdraví a naopak.

2.18. Pri posudzovaní nemajetkovej ujmy súd posudzuje zásah do osobnostných práv fyzickej osoby, v tomto prípade najmä do obsahu zdravia, ľudskej dôstojnosti a súkromia žalobkyne podľa § 11 a nasl. OZ.

2.19. Žalobkyňa odôvodňovala tento nárok ako zásah do jej zdravia, práva vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami, práva rodičov na styk s ich deťmi, na osobnú autonómiu, integritu vzťahov, ochranu intímneho života a na ochranu citového života, priateľských vzťahov a rodinných vzťahov. Poukázala na to, že práve postupom žalovaného došlo k zásahu do súkromného života žalobkyne, v dôsledku ktorého prišla nečakane o dieťa a následne bola uložená s už mŕtvym dieťaťom na izbu so šťastnými mamičkami po úspešnom pôrode a o pár dní musela porodiť mŕtve dieťa. Prežitie takejto neprekonateľnej traumy mal súd preukázaný z priložených lekárskejších správ zo psychiatrie a psychológie, z ktorých je evidentné, že aj po uplynutí dlhšieho obdobia (30.4.2016 sa dozvedela žalobkyňa o úmrtí plodu, 2.5.2016 porodila mŕtvy plod a správy sú z 10/2017), žalobkyňa stále citlivo vnímala celú udalosť. Poukázal na správu psychiatrickej ambulancie E. I. E. z 2.10.2017, podľa ktorej žalobkyňa aj po takomto čase trpela depresívnou poruchou a postraumatickou poruchou. Pri kontrole zo 23.10.2017 bola určená iná afektívna porucha. Obmedzenie spoločenského života žalobkyne, ktorá v čase nešťastnej udalosti bola v mladom veku (22 rokov) je evidentné aj zo správy psychologickéj ambulancie ERGOMED Poliklinika, s.r.o. z 30.10.2017, kde sú konštatované adaptačné ťažkosti, flashbacky, zníženie záujmu o aktivity a zúženie sféry sociálnych kontaktov, ktoré mladí ľudia doslova vyhľadávajú. Žalobkyňa následkom udalosti je senzitivna, senzitivita viazaná na vlastnú osobu, prevláda využívanie obranných mechanizmov silne neurotického charakteru. Samotná žalobkyňa uviedla, že nerada chodí medzi ľuďmi, pretože sa jej niektorí vypytujú a potom sa cíti zle. S poukazom na § 13 OZ uzavrel, že v danom prípade išlo o taký závažný zásah do osobnosti žalobkyne, že vzhľadom na jeho intenzitu, rozsah a trvanie súd považoval za odôvodnené domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobkyňa spolu so svojím partnerom čakali prvé dieťa, na ktoré sa tešili a na ktoré sa tešili aj ich rodiny. Počas tehotenstva žalobkyňa dodržiavala všetky pokyny lekárov, podstúpila aj vyšetrenia, ktoré neboli hradené zo zdravotného poistenia, najmä v centre JUHAMED, s.r.o., tehotenstvo bolo bez komplikácií, preto bola pre ňu smrť dieťaťa o to viac nečakaná, aj keď v každom prípade bolestná. Žalobkyňa bola v mladom veku a následkom tejto udalosti došlo aj k rozchodu partnerov, ktorí sa cez udalosť nevedeli preniesť. Žalobkyňa bola po pôrode umiestnená na izbu, kde sa nachádzali aj iné pacientky- mamičky po úspešnom pôrode, pričom žalobkyňa musela čakať na začatie pôrodu s vedomím, že porodí mŕtve dieťa. Aj keď ide možno o štandardný postup v takýchto prípadoch, nič to nemení na tom, že takýto prístup je značne necitlivý a spôsobuje obrovskú traumu pre mladú ženu prvoroďičku. Prežívanie traumy, nevyrovnanie sa so stratou dieťaťa, ktoré pri správnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti mohlo žiť, bolo viditeľné aj na pojednávaní 7.5.2020, kde sa žalobkyňa, aj napriek tomu, že súd ju nepredvolával na pojednávanie, dostavila a chcela vypovedať, no vypovedať nedokázala aj napriek tomu, že od nešťastnej udalosti uplynuli už štyri roky. Je neodšpekiteľné, že žalobkyňa celá udalosť poznačila a priznanie finančnej kompenzácie len málo zmierni vytrpenú bolesť.

2.20. Žalovaná ako aj intervenient spochybňovali právny základ tohto nároku, že nie je možné uplatňovať náhradu nemajetkovej ujmy popri nároku na náhradu škody. Inak len stručne uviedli, že neuznávajú nárok žalobkyne čo do dôvodu a výšky, avšak toto tvrdenie bližšie nešpecifikovali. Súd dospel k záveru, že žalobkyni patrí náhrada nemajetkovej ujmy a to vo výške, ktorú žiada. V tomto smere sa súd stotožňuje s právnym zástupcom žalobkyne, ktorý na pojednávaní prezentoval, že v súčasnosti sa žalobkyňa a jej rodina mohla tešiť zo štvorročného dieťaťa a to spolu s jeho otcom. Namiesto radosti

žalobkyňa v 36. týždni tehotenstva o dieťa prišla. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy má súd voľnú úvahu opierajúc túto úvahu o závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Podľa názoru súdu je výška 30.000,- € opodstatnená a primeraná vzhľadom na vyššie opísané okolnosti a závažnosť vzniknutej ujmy, za ktorú zodpovedá žalovaná, nakoľko jeho zamestnanci konali v rozpore s § 4 ods.3 z. č. 576/2004 Z.z., teda postupovali non lege artis. Súdy v obdobných prípadoch prisudzujú aj vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy, čo sa však vždy posudzuje podľa konkrétnych okolností konkrétneho prípadu a nie je možné celkom presne stanoviť pravidlá pre vyčíslenie nemajetkovej ujmy. Napr. Okresný súd Trnava v rozsudku sp. zn. 26C/73/2004-467 zo dňa 14. septembra 2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/270/2011 z 19.6.2012 priznal žalobkyni sumu 66 387,84 eura za úmrtie novorodenca z dôvodu postupu non lege artis pri vedení pôrodu, čím došlo k poškodeniu plodu hypoxiou, ischémiou, hlavne centrálného nervového systému - mozgu a tým k vzniku ťažkej hypoxicko- ischemickej encefalopatie tretieho stupňa, čo bolo prvotnou príčinou smrti. Súdu sa javí priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 30 000,- € za primerané, zákonné a v súlade s dobrými mravmi.

2.21.Záverom súd uviedol, že nevykonal dokazovanie výsluchom navrhovaných svedkov žalobkyňou, nakoľko súd nepovažoval výsluch týchto svedkov za potrebný. Na pojednávanie sa síce dostavila sestra žalobkyne, po prezentovaní predbežného právneho posúdenia súdom, právny zástupca žalobkyne netrval na jej výsluchu. Súd nevykonal výsluch svedkov navrhnutých žalovanou, nakoľko žalovaná sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavila, svedkov nezabezpečila, intervenient aj napriek tomu, že sa stotožnil s navrhnutými výsluchmi svedkov ich účasť rovnako nezabezpečil, svoju neprítomnosť na pojednávaní však ospravedlnil a súd nepovažoval za potrebné ich vypočutie z dôvodu, že E.C.. P. U. bol už vypočúvaný v rámci znaleckého dokazovania znaleckej organizácie forensic a E.. A. S., bol prítomný pri pôrode, kde bola konštatovaná správna starostlivosť. Súd pre doplnenie tiež uvádza, že sa podrobne nezaoberal rozsiahlou lekárskou dokumentáciou, ktorá sa týkala pôrodnej a popôrodnej starostlivosti, nakoľko táto bola poskytnutá lege artis a nárok žalobkyne sa tejto starostlivosti priamo netýka. Z dôvodu hospodárnosti a rýchlosti konania súd nevykonal ďalšie znalecké dokazovanie navrhnuté žalovanou, keď znalecký posudok znaleckej organizácie forensic dostatočne vyčerpávajúco zodpovedal všetky sporné otázky.

2.21.Vychádzajúc z takto ustáleného skutkového stavu, z právnych úvah naznačených súdom a z citovaných zákonných ustanovení, súd považoval za dôvodný nárok žalobkyne na náhradu škody na zdraví titulom bolestného a náhradu nemajetkovej ujmy, preto vo výroku I priznal žalobkyni bolestné 3 088,80 € a nemajetkovú ujmu vo výške 30 000,- €.

2.22.O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods.1,2 OZ, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len nariadenie“) v znení platnom od 1.2.2013 žalobkyňa požadovala úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 088,80 € od 13.4.2018 (od podania žaloby) do zaplatenia, ktoré boli vyčíslené v súlade s nariadením vlády, preto súd žalobkyni priznal úroky zo omeškania vo výroku I tohto rozhodnutia.

2.23.O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods.2, § 263 ods. 2 CSP, keď úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%. Intervenientovi súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP (a contrario) vo výroku III žiadne trovy konania nepriznal, nakoľko vstúpil do konania na strane neúspešného žalovaného, lebo nevidel priestor pre aplikáciu § 257 CSP. O výške trov bude rozhodnuté v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

3.1.Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná (č. I. 530 - 533) z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b), d), f), h) CSP, ktoré odôvodnila nasledovne:

3.2.Úvodom považovala za nutné vyjadriť sa k tomu, ako súd prvej inštancie vyhodnotil postoj žalovanej k veci, najmä, že sa právna zástupkyňa bez ospravedlnenia nezúčastnila pojednávania, ktoré bolo nariadené na 7. mája 2020, ako aj k tomu, že postup žalovanej voči žalobkyni je necitlivý, nehumánny a napokon, že sa vecným spôsobom k veci nevyjadřila.

3.2.1.K neúčasti na pojednávaní, ktoré sa konalo 7. mája 2020 je osobné vyjadrenie zastupujúcej advokátky žalovanej nasledovné: Týmto sa súdu a žalobkyni ospravedľuje za neprítomnosť na nariadenom pojednávaní, jedná sa z jej strany o ospravedliteľné ľudské zlyhanie, ku ktorému došlo tak, že 6. mája 2020 t. j. deň pred pojednávaním osobne prijala telefonicky hovor zo súdu, že pojednávanie vo veci 41 P/1/2019 nariadené na štvrtok je zrušené a zrušenie nám bude oznámené aj elektronicky. Nakoľko na štvrtok mali nariadené len pojednávanie vo veci 45C/30/2018, automaticky toto pojednávanie v diári písomne zrušila a viac sme sa vecou v kancelárii nezaoberali. Pravdou je, že vec sa týkala pojednávania, ktoré bolo nariadené na štvrtok 14.5.2020. Postoj jej advokátskej kancelárie k podobným veciam, týkajúcich sa žalôb o náhradu škody na zdraví sú zrejme Okresnému súdu Košice II z početných

pojednávani a dovolila si vyjadriť presvedčenie, že k nárokom žalobcov pristupuje empaticky a citlivo, samozrejme s maximálnou snahou o obranu oprávnených práv nemocnice ako nášho klienta. Napokon to vie posúdiť aj právny zástupca žalobkyne, ktorý voči nemocnici vedie viacero súdnych sporov a s ktorým je v prípade jeho návrhu na zastavenie konania tam, kde sa znaleckými posudkami neosvedčilo zavinenie nemocnice, vec osobne prejednali, bez výhrad sme so zastavením konania súhlasili bez nároku na náhradu trov konania, ktoré by boli pre žalobcov značné /naposledy v konaní pod č. k. 15C/134/2014/.

3.2.2. Okrem vyššie uvedeného považuje za porušenie práva nemocnice na spravodlivý proces aj nasledovné: Konajúci súd v svojom rozsudku nezohľadnil všetky podania a opodstatnenosť jej obrany vo vzťahu k nároku žalobkyne, keď len skonštatoval, že žalobkyňa sa s nami musela „štyri roky naťahovať“. Predovšetkým - žalobkyňa zaslala výzvu na uzatvorenie dohody o urovnaní až podaním z 17.1.2018, na ktoré reagovala podaním z 1.2.2018 /podanie je pripojené k žalobe/, v ktorom predovšetkým vyjadrili ľútosť nad stratou dieťaťa, zároveň však, v záujme zákonného postupu vyzvali právneho zástupcu i na postup podľa zákona NR SR č.437/2004 Z. z. a teda na predloženie lekárskeho posudku, čo bola legitímna požiadavka na prípadné uzatvorenie dohody o urovnaní. Žalobkyňa následne podala samotnú žalobu, doručенú súdu 22.7.2019, preto neobstojí záver súdu o tom, že sa musela s nami štyri roky naťahovať, rovnako ako neobstojí tvrdenie v odôvodnení rozsudku /bod 57/, že vecným spôsobom neuviedla dôvody svojej obrany. Tieto sú zrejme najmä z podania zo 6.2.2020, označené ako vyjadrenie k žalobe, v ktorom opätovne vyjadrili úprimnú ľútosť nad tragickou udalosťou, ktorej bola žalobkyňa vystavená v zariadení žalovanej, zároveň žalobkyni podrobne vysvetlila odborné stanovisko vo veci.

3.2.3. K porušeniu práva na spravodlivý proces súdom prvej inštancie tým, že neumožnil vykonávať procesné práva uviedla, že podaním zo 6.2.2019, označené ako vyjadrenie žalovanej k žalobe konajúcemu súdu, okrem iného, podrobne na základe odborných vyjadrení primára gynekologicko - pôrodnického oddelenia p. E.. A. S., E. I. H.. E.. S. C., H., E. uviedla dôvody neuznania nároku, ktoré sú premietnuté v bodoch 7. až 10. odôvodnenia rozsudku a ktoré súd vyhodnotil len v bode 47. Je nutné poznamenať, že p. prof. E.. S.T.C.. H., E. vedie od roku 2007 súkromnú ambulanciu Sono Clinic, v ktorej sa venuje práve precíznej diagnostike plodu a teda niet pochyb o jeho erudovanosti. Na objasnenie tejto obrany žalovanej navrhla, aby sa k veci vyjadrili E.. A. S. I. Q. E.. U. na objasnenie, prečo pri vyšetrovaní zvolil postup, ktorý bol úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyhodnotený ako non lege artis postup. Je to v obdobných veciach štandardný postup s tým, že ak by ich vysvetlenia neboli pre súd a žalobkyňu postačujúce, mienili do konania predložiť súkromný znalecký posudok znalca prof. E.. I. S., B., univerzitného profesora Masarykovej univerzity v Brne, ktorý by zhodnotil práve obranu žalovanej v konfrontácii so znaleckými posudkami p. H.. U. a spoločnosti forensic.sk. V konaní predložené posudky sa týmito aspektmi problému nezaoberali, nakoľko znalecký posudok H.. U. má charakter súkromného posudku na zodpovedanie otázok žalobkyne a znalecký posudok spoločnosti forensic.sk, s.r.o. Bratislava je posudkom vypracovaný v trestnom konaní, takže znalci nemali k dispozícii spis Okresného súdu Košice II pod sp. zn. 45C/30/2018, v ktorom je aj podanie z 6.2.2019 s odborným vysvetlením našej obrany. Z uvedeného dôvodu je predčasný záver súdu v bode 47 odôvodnenia rozsudku, že s poukazom na záver znaleckého posudku spoločnosti forensic.sk je zarážajúce, ako žalovaná dospela k záveru o nevyliciteľnej fatálnej vade a k záveru, že toto ochorenie bolo príčinou smrti, keď znalecký ústav ustálil, že na základe patologicko-anatomickej diagnózy v pitevnom protokole a histologického vyšetrovania placenty nepredpokladali, že by táto diagnóza bola príčinou intrauterinného úmrtia plodu. Nakoľko sa jedná o odbornú otázku, musí tento rozpor odstrániť len znalec z príslušného odvetvia a nie konajúci súd. Obrana vyplýva z opomenutia faktu, že záver patológa z pitvy novorodenca konštatuje, že nadobličky boli dvojnásobnej veľkosti a mikroskopickým vyšetrovaním zistený najpravdepodobnejší histologický typ: kongenitálna lipidná dystrofia nadobličky. Takto pomenované ochorenie nesprávne, podľa názoru žalovanej, interpretovali odborníci Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ako aj poverení znalci, ktorí si ochorenie zamenili s bežnou hyperpláziou nadobličky, pričom uvedený typ je najzávažnejšie ochorenie, ktoré má ďalekosiahle následky na celý endokrinný systém plodu.

3.2.4. Porušením práva na spravodlivý proces zo strany súdu prvej inštancie je aj opomenutie návrhu z podania zo 6.2.2019 na pripojenie vyšetrovacieho spisu, nakoľko mali vedomosť o tom, že sa voči konkrétnemu lekárovi vedie trestné stíhanie. Súdu táto skutočnosť napokon bola známa, nakoľko žalobkyňa do spisu predložila znalecký posudok č. 99074/2019 znaleckého ústavu forensic.sk, vypracovaný pre zadávateľa: Okresné riaditeľstvo PZ v Košiciach k spisu č.ČVS:ORP-792/5-VYS-KE-2018. Za situácie, kedy sa v trestnom konaní rozhoduje o zodpovednosti konkrétnej osoby za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť a táto vec nie je právoplatne ukončená /nemáme vedomosť/, je namieste konanie na všeobecnom súde prerušiť, nakoľko v prípade uznania viny

konkrétnej osobe je táto zodpovedná za spôsobenie škody na zdraví sama a naopak, zdravotnícke zariadenie by sa zodpovednosti zbavilo, keďže s odkazom na § 420 ods.1 OZ právnická osoba zodpovedá len za škodu, keď táto bola spôsobená pri jej činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Pokiaľ sa v trestnom konaní ustáli, že škoda bola fyzickou osobou spôsobená trestnou činnosťou, potom za škodu nemôže zodpovedať zdravotnícke zariadenie. Samozrejme závisí to od miery zavinenia a práve preto bolo dôvodné konanie prerušiť.

3.3.K záverom súdu vo vzťahu k priznanému bolestnému uviedla, že je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, v rozpore so zákonom a to z nasledovných dôvodov:

3.3.1.Pojem bolestné, resp. bolesť je definované v § 2 z. č. 437/2004 Z.z. o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia ako ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov. Cisársky rez do tejto definície nezapadá, keďže tento by musela žalobkyňa absolvovať bez ohľadu na okolnosti, t. j. či by išlo o pôrod živého alebo mŕtveho dieťaťa. Aj zo záverov znaleckého posudku č. 99074/2019 vypracovaného znaleckým ústavom Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s.r.o. vyplýva, že manažment gravidity a pôrodu žalobkyne počas hospitalizácie v nemocnici bol správny. Žalobkyňa na preukázanie výšky bolestného predložila Lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia z 23.3.2018, kde jej posudzujúci lekár priznal bodové ohodnotenie bolestného vo výške 180 bodov pričom použil položku č. 102 prílohy č. I zákona č. 437/2004 Z.z. a súd na základe tohto jej bolestné priznal. Súd úplne ignoroval prílohu k zákonu o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, kde je uvedené nasledovné: V položke 102 sa uvádza, že táto sa použije pre prípady poranenia vedúce k potratu alebo predčasnému pôrodu. V prejednávanej veci však v žiadnom prípade nie je možné hovoriť, že by došlo k poraneniu žalobkyne resp. jej nenarodeného dieťaťa, ktoré by mali spôsobiť predčasný pôrod. Navyše posudzujúci lekár priznanie bodov ohodnotil len ako predčasný pôrod v 36 týždni gravidity. Položka 102 umožňuje udeliť bodové ohodnotenie v rozpätí 160 -180 bodov, pričom posudzujúci lekár opäť nijako nezdôvodnil, prečo pridelil bodové ohodnotenie v maximálnej možnej miere. Súd vyššie uvedenú argumentáciu, na ktorú poukázal aj intervenient označil za necitlivú, ale ak má byť rozsudok súdu spravodlivý a vyvážený, musí mať predovšetkým oporu v zákone aj kedy sa postoj žalovanej javil ako nehumánný.

3.4.K záverom súdu, že je možné si uplatňovať popri nároku na náhradu škody na zdraví titulom bolestného a sťaženia spoločenského aj nemajetkovú ujmu, žalovaná uviedla, že závery súdu sú v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 30 000 eur je v rozpore s ustálenou súdnou praxou. V tejto súvislosti poukázala na Uznesenie ÚS SR sp.zn. I. ÚS 426/2014 -31 z 13.8.2014, v zmysle ktorého nemajetková ujmy je krytá v slovenskej právnej úprave cez ustanovenia zákona o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. V zmysle tohto názoru sú nemajetková ujma a sťaženie spoločenského uplatnenia nárokmi nemajetkovej povahy odškodňované podľa § 444 OZ. Vychádza sa z toho, že nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia podľa z. č. 437/2004 Z.z. má povahu špeciálnej úpravy vo vzťahu k ochrane osobnosti upravenej v občianskom zákonníku. Všetky ujmy tvrdené žalobkyňou sú pokryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ a z tohto dôvodu nie je priestor tieto zložky práva uplatňovať cez ochranu osobnosti. Nároky uplatňované žalobkyňou sú nárokmi nemajetkovej ujmy odškodňované podľa § 444 OZ a ust. z. č. 437/2004 Z.z., nakoľko aj nároky v oblasti súkromného a rodinného života pokrýva zákon č. 437/2004 Z.z., keď poskytuje náhradu pre obmedzené možnosti poškodeného nie len v živote, ale aj v spoločnosti. Ustanovenia z. č. 437/2004 Z.z. upravujú náhradu za dôsledky poškodenia zdravia v pracovnom, kultúrnom, súkromnom, manželskom, politickom a športovom živote. Sama žalobkyňa predložila posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, kde jej posudzujúci lekár ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu bodov 260 - 1300 ako dôsledok vážnych duševných porúch vzniknutých otrasným zážitkom. Hoci lekár neuviedol presné bodové ohodnotenie, ak by aj predpokladala maximálne bodové ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia pri 1300 bodoch / hodnota bodu v roku 2016 bola 17,16 eura/, t.j. sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje sumu 22 308 eur.

3.5.K výške nemajetkovej ujmy uviedla, že odôvodnenie priznanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy obsahujúce všeobecný odkaz na /možnú/ satisfakčnú úlohu rozsudku z trestného konania, rozsudku vo vlastnom posudzovacom konaní, odkaz na bližšie neurčenú vlastnú judikatúru v obdobných veciach, prípadne odkaz na výšku náhrad poskytovaných podľa platných právnych predpisov týkajúcich sa náhrady škody na zdraví bez toho, aby súd vyslovil vlastnú úvahu o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré súd viedli k jeho úvahe, je nepreskúmateľné /rozsudok NS ČR z 15. júla 2005, sp.zn. 30Cdo/2951/2004/.

3.6.Ak ide o požiadavku na prisúdenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2 OZ, je na súde zistiť v prvom rade mieru závažnosti zásahu do práva na ochranu osobností fyzickej

osoby, t.j. overenie toho, či k nemu došlo v značnej miere, čo predpokladá zhodnotenie a to podľa celkovej povahy prípadu, tak podľa jeho jednotlivých okolností. Súčasne je potrebné prihliadať aj k tomu, že táto forma zadostučinenia je právnym inštitútom do istej miery výnimočného charakteru, ktorý sa uplatní práve len za splnenia zákonom stanovených predpokladov. Priznanie zadostučinenia v peniazoch súdom teda predpokladá naplnenie radu zákonných podmienok, ktoré súčasne musia byť súdom skutočne známe a pre daný prípad individualizované. Určujúcim je okrem iného predovšetkým zistenie, že v konkrétnom prípade ide o nemajetkovú ujmu vzniknutú v osobnostnej sfére fyzickej osoby, ktorú táto fyzická osoba objektívne, najmä vzhľadom k povahe, intenzite trvania a rozsahu pôsobenia nepriaznivého následku môže pociťovať a prežívať ako závažnú. Súd súčasne musí zväžiť, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2 OZ je iba jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktoré vzniká vtedy, keď ostatné potencionálne satisfakčné inštrumenty odvodené z § 13 ods.1 OZ na vyváženie a zmiernenie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv nestačia. Je preto na súde, aby pri úvahách o uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2 sa týmito okolnosťami zaoberal a do svojho rozhodnutia ju tiež premietol. /Rozhodnutie NS ČR pod č.k. 30 Cdo 1092/2011, a pod č.k. 30 Cdo 1084/2010, ale aj rozhodnutie NS SR pod č. k. 3Cdo/213/2017 z 30. 9. 2019/. Práve citované rozhodnutie NS SR z 30. 9. 2019 je možné považovať za najaktuálnejšie vo vzťahu posudzovania nároku na náhradu sťaženia spoločenského uplatnenia, resp. nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

3.6. Je toho názoru, že súd rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj vlastnou rozhodovacou činnosťou. Ustálená súdna judikatúra zaviedla princíp primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch k iným formám finančných kompenzácií, čo znamená, aby výška náhrady na jednej strane nevytvárala priestor pre obohacovanie, ale na strane druhej umožňovala spravodlivé zadostučinenie. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok NS SR, pod sp.zn. 4Cdo 171/2005 z 27.4.2006, v zmysle ktorého je nepredstaviteľné, aby výška nemajetkovej ujmy presahovala výšku odškodnenia obetí násilných trestných činov. Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva by priznaná finančná náhrada, napr. v konaniach o ochranu osobnosti nemala byť neprimeraná k iným finančným kompenzáciám /napr. Karhuvaara a Iltalehti vs. Fínsko/.

3.7. Okrem iného je rozhodnutie súdu vo vzťahu k výške nemajetkovej ujmy tiež v rozpore s jeho vlastnou rozhodovacou činnosťou. Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady | Nález ÚS SR sp. Zn. III. ÚS 288/2017 z 5.12.2017/. V tejto súvislosti poukázala na Rozsudok Okresného súdu Košice II z 15.3.2017 pod č.k. 12C/391/2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 24.7.2018, ktorým bolo pozostalej manželke priznaná suma 13 000 eur a deťom /v čase zásahu maloletým/ 12 000 eur a 15 000 eur. Požiadavke na odôvodnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, najmä prijateľnosť rozsahu /výšky/ odškodnenia súd neučinil zadosť. Jeho záver o nemateriálnej ujme, ktorá mala žalobkyňu vzniknúť sa žiadnym spôsobom nepremietla do odôvodnenia rozhodnutia o priznanej výške. Odôvodnenie rozsudku je arbitrálne, zjavne neodôvodnené, neprimerane prísne a nezohľadňujúce okolnosti prejednávanej veci. Jeho záver je založený len na predpokladoch a tvrdeniach právneho zástupcu žalobkyne bez elementárneho dokazovania vo veci. Samozrejme, niet pochyb o psychickej traume žalobkyne, ktorú za žiadnych okolností nespochybňuje a ani by netrvala na jej výsluchu, následky tejto traumy však žalobkyňa prostredníctvom dôkazov musí osvedčiť, aby súdny proces a rozhodovanie vo veci bolo spravodlivé pre všetkých účastníkov konania.

3.8. Nevykonaním ani jedného dôkazu na preukázanie následkov poskytnutej zdravotnej starostlivosti zariadením žalovanej považuje za nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok nesprávne zistenie skutkového stavu a následne aj nesprávne posúdenie veci po právnej stránke.

3.9. K záverom súdu o necitlivom prístupe žalovanej uviedla, že žalobkyňu umiestnila pred pôrodom na izbu s pacientkami po úspešnom pôrode, pričom takýto prístup považoval súd za necitlivý a spôsobujúci obrovskú traumu pre žalobkyňu. Žalovaná je v obdobných prípadoch limitovaná počtom izieb, ktoré má k dispozícii a tak to bolo aj v danej veci, kedy žalovaná nedisponovala voľnou izbou, kde by mohla žalobkyňu umiestniť a preto obviňovať ošetrojúcich lekárov z necitlivého prístupu zo strany súdu príde za nepatričné, zvlášť za situácie, kedy sa žalobkyňa na prístup ošetrojúcich lekárov a iných zdravotníckych pracovníkov ani nestožovala. Zdôraznila, že aj pre zdravotníckych pracovníkov sú obdobné situácie psychicky náročné a nikomu takáto tragédia, ktorá postihla žalobkyňu určite nieje ľahostajná, zvlášť, že žalovaná je univerzitnou nemocnicou, kde aj najmenšie zlyhania lekárov a ostatných zdravotných

pracovníkov sú prísne posudzované a prejednávané na poradách v záujme vyvarovania sa chýb do budúcnosti. Uviedla, že nemôže súhlasiť so záverom súdu ohľadom jej postoja v danej veci v tom smere, že vec zbytočne naťahovali štyri roky, a mala si uznať vinu. Závery súdu predpokladajú, že zdravotnícke zariadenie nemôže mať opačný odborný názor na prejednávaný prípad, hoci sa tento v závere ukáže ako nesprávny. Uvedené by pre zdravotnícke zariadenia znamenalo automaticky prijať akúkoľvek mimosúdnu dohodu, resp. dohodu neuzatvoriť s obavou, že v prípadnom súdnom spore mu to súd pričíta na ľarchu ako jeho neadekvátne správanie sa vo vzťahu k poškodeným.

3.10. Na základe vyššie uvedeného navrhla odvolaciemu súdu, aby o odvolaní rozhodol, že zrušuje Rozsudok Okresného súdu Košice II pod č.k. 45C/30/2018 -511 zo 7.5.2020 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4.1. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa (č. l. 544 - 546), ktorá považuje v kontexte celého konania opäť za nedôvodné a navyiac aj za necitlivý krok, ktorý minimálne o par mesiacov natiahne konanie a žalobkyňa naďalej nemôže pre ňu bolestivú vec uzavrieť. Žalovaná síce vo svojich podaniach ako aj v odvolaní proklamuje, že tvrdenia o necitlivom alebo nehumánnom postoji nie sú voči nej dôvodné, na druhej strane však presne v rovnakých intenciách ďalej postupuje. Mimosúdne odmietala so žalobkyňou uzatvoriť akúkoľvek dohodu. Žalobkyňa žalovanej nemocnici poslala 17.1.2018 návrh na uzatvorenie mimosúdnej dohody o náhrade škody na zdraví a náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. Na záver tohto návrhu žalobkyňa uviedla, že navrhuje osobné stretnutie, na ktorom by mohlo dôjsť k obojstranne prospešnej dohode. Za účelom dosiahnutia dohody bola ochotná jednať aj o redukcii výšky uplatnených nárokov. Pre žalobkyňu by bolo vhodné, ak by sa prípad dal uzavrieť mimosúdne, dohodou, kedy by aj pri kompromisnom odškodnení nemusela vec niekoľko rokov riešiť na súde a neustále sa bolestivým prípadom zaoberať. Žalovaná však vo svojej odpovedi neprijala ani len možnosť osobného rokovania o prípadnej kompenzácii a nedôvodne žalobkyňu odbila s tým, že jej návrh považuje za nedôvodný. Vo veci už v tom čase bolo viacero dôkazov, ktoré hovorili o pochybení žalovanej. Žalovaná využíva všetky prostriedky obrany napriek tomu, že všetky relevantné dôkazy v konaní hovoria v jej neprospech. Prípad p. M.j posudzovali dvaja znalci. Jedným je H.. U., jedna z najväčších kapacít v odbore v Českej republike a druhým znalecká organizácia forensic, kde posudok vypracovali odborné kapacity na Slovensku ako C.. E.. W. I. E.. E.. Okrem toho non lege artis postup jednoznačne skonštatoval aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Je právom žalovanej sa brániť a využívať všetky dostupne prostriedky obrany a nie je jej povinnosťou sa mimosúdne dohodnúť na odškodnení, avšak na druhej strane je právom žalobkyne poukazovať na podľa nej veľmi necitlivý prístup. Napriek všetkým dôkazom v jej prospech už štyri roky musí žalobkyňa bojovať o svoje práva, čo ju stojí nemalé finančné prostriedky a neustálu psychickú záťaž. Žalobkyňa konanie nepomáha na jej psychickom stave a ten sa jej nezlepšuje, pokiaľ bude trvať neistota a bude musieť uplatňovať svoje práva v súdnom konaní. Všetky tvrdenia súdu v odôvodnení rozsudku sú namieste.

4.2. K ostatným tvrdeniam žalovanej v odvolaní možno súhrne uviesť, že tieto mohla a mala prezentovať na pojednávaní 7.5.2020. Žalovaná mohol prezentovať svoje návrhy na vykonanie dôkazov a mohol zhrnúť svoje stanovisko aj v záverečnej reči. Má za to, že žalovaná svojím odvolaním len nahrádza jeho neospravedlivenú neúčast' na pojednávaní. Platí koncentračná zásada, a teda žalovanej nič nebránilo uvedené tvrdenia z odvolania uviesť skôr - na pojednávaní, preto na ne súd nemá prihliadať ako na novoty v zmysle § 366 CSP.

4.3. Napriek tomu, že tvrdenia mohla žalovaná uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (a nejde o preukazovanie väd v zmysle § 366 písm. a) až c)) a teda nie je dôvod na ne prihliadať, sú podľa nej tak rozporuplné a nedôvodné.

4.4. Žalovaná poukazuje na svoje vyjadrenie zo 6.2.2020, kde mala prezentovať odborné vyjadrenia primára odd. E.. A. S., E. I. H.. E.. S. C., H., E.. Toto považuje za zavádzanie súdu, nakoľko v celom podaní zo 6.2.2020 ani v žiadnom inom podaní žalovanej sa nespomína prof. E.. S. C., H.. E.. V podaní zo 6.2.2020 sa spomínajú len E.. A. S. I. E.. P. U., ktorí poskytovali p. M. zdravotnú starostlivosť, ktorí boli navrhnutí ako svedkovia. Preto poukázanie na neumožnenie vykonávať procesné práva nie je na mieste, nakoľko nik iný sa v podaniach okrem menovaných nespomína, a títo boli navrhovaní žalovanou ako svedkovia a žalovaná mohla a mala zabezpečiť ich účasť na pojednávaní. Žiadne procesné práva žalovanej nemohli byť porušené, nakoľko žalovaná nikdy nenavrhol, aby svedkov zabezpečil súd. Až v odvolaní uvádza nové mená ako aj meno znalca, u ktorého mienili zabezpečiť znalecký posudok. Znalci ako aj Úrad pre dohľad sa k pochybeniu žalovanej vyjadrili tak, že išlo o zjavnú elementárnu chybu - nesprávne vyhodnotenie CTG záznamov. V tomto nešlo o žiadne sofistikované pochybenie, ktoré by bolo len ťažko možno identifikovať. Podľa vyjadrení znalcov ide o fatálne a nepochopiteľné zlyhanie. Preto nevedno ako mali lekári žalovaného vysvetľovať súdu, aký postup zvolili. Spor nie je v rozdielnych

postupoch, ale práve v tom, že žalovaná nezvolila žiadny postup a pacientku poslal opakovane domov, hoci záznamy ukazovali, že stav jej bábätka je vážny.

4.5. Žalovaná v odvolaní operuje opätovne s príčinou smrti a zisteným nálezom hyperplazie nadobličky. Žalobkyňa opätovne poukazuje na závery znalcov, ktorí presne popísali príčinu smrti. Naopak, zistenie istej vady nadobličky je dôkazom v neprospech žalovanej, ako uvádzajú znalci, keďže táto vada bola s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobená hypoxiou plodu. Žalovaný nepochopiteľne používa tento argument akoby vo svoj prospech, avšak poukazovanie na problém s nadobličkami len potvrdzuje nesprávny postup žalovaného a jeho pochybenie, lebo jeho non lege artis postupom okrem hypoxie plodu s najväčšou pravdepodobnosťou spôsobil aj túto vadu nadobličky. S najväčšou pravdepodobnosťou preto, že ak by aj boli pravdivé tvrdenia žalovanej zo 6.2.2020, že pri II. trimestrálnom vyšetrení vrodených vývojových chýb by teoreticky bolo možné vadu nadobličky zistiť, platí, že predsa žalobkyňa podstúpila dobrovoľne ako samoplatca toto vyšetrenie na súkromnej klinike JUHAMED s.r.o., u E. E. D.. Ak teda žalobkyňa postúpila vyšetrenie, ktoré mohlo uvedenú vadu odhaliť a vada zistená nebola, je zrejmé, že v tom čase neexistovala a to len zvyšuje pravdepodobnosť, že bola spôsobená žalovanou, jej postupom non lege artis. Bolo preukázané, že žalobkyňa podstúpila všetky potrebné lekárske vyšetrenia a kontroly. V žiadnom bode nezanedbala starostlivosť a ešte k tomu navyš ako samoplatca absolvovala vyšetrenia na súkromnej klinike, ktoré ani nie sú nevyhnutné a nie sú hrazené z verejného zdravotného poistenia. Obrana „žalobcu“ v bode 4 odvolania je celá postavená na tom, že uvedená vada mohla byť zistiteľná avšak len v prípade, že si to pacient sám dobrovoľne uhradí. Tieto vyšetrenia v súkromných klinikách tak nemôžu mať vplyv na postupy lege artis, ktoré musia byť dodržané bez ohľadu na to, či pacient podstúpi niektoré vyšetrenia navyš na dobrovoľnej báze. Preto obranu tohto druhu považuje za vysoko nehumánnu, ak odborné kapacity prekrúcajú fakty a uvádzajú polopravdy. Zamestnanci žalovanej mali doplniť, že vyšetrenia, ktoré spomínajú, pacientka vôbec nemusela absolvovať a sú len na dobrovoľnej báze. Znalci rovnako zo zdravotnej dokumentácie vedeli o zistenom probléme nadobličiek, ale ani jeden z nich neuviedol, že by toto bolo príčinou úmrtia ale uviedli, že dieťa pri skorom a správnom postupe žalovanej mohlo sa narodiť živé a bolo by vo všeobecnosti zdravé - životaschopné.

4.6. Žalovaná nedôvodne hovorí v bode 4. odvolania o prerušení tohto konania do právoplatného ukončenia trestného konania. To by na jednej strane znamenalo, že ešte niekoľko rokov by pre p. Farkašová nebola vec ukončená. Je možné, že ešte o päť rokov by p. M. musela na súde riešiť prípad svojho bábätka. Na druhej strane však na prerušenie nie je žiadny zákonný dôvod. V trestnom konaní sa rieši možný trestnoprávny postih a civilnom konaní sa uplatňuje náhrada škody a nemajetková ujma. Tá by sa mohla uplatniť aj v adhéznom konaní, avšak ak je uplatnená v civilnom procese, naďalej platí, že za škodu zodpovedá poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a žalovaná si škodu musela uplatniť v premlčacej lehote. Opäť platí, že prerušenie konania prvýkrát navrhuje žalovaná až v odvolaní.

4.7. Zrejme ako najviac rozporuplné vníma vyjadrenia žalovanej k uplatnenej náhrade za bolesť. Tu „žalobca“ zrejme účelovo opomína § 3 ods.3 z. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej aj ako „z. č. 437/2004 Z. z.“), kde sa uvádza: „Ak niektoré poškodenie na zdraví nie je uvedené v sadzbách podľa odseku 2, použije sa sadzba za iné poškodenie na zdraví, s ktorým ho možno z hľadiska bolesti najlepšie porovnať.“ Podľa žalobkyne nemá žiadny význam sa venovať doslovne všetkým pojmom pri položke č. 102 prílohy zákona, keď uvedené ustanovenie hovorí, že aj keby žiadna presná položka neexistovala, použije sa sadzba za iné poškodenie, s ktorým ho možno porovnať. Je nepochybné, že kompetentní lekári, znalec ako aj ambulantná lekárka priradili svoje bodové ohodnotenie práve tejto položke a je tiež evidentné, že bolestné pre žalobkyňu je namieste, nakoľko postupom non lege artis došlo k potratu jej bábätka.

4.8. Žalovaná opätovne prichádza s tvrdením, že bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia nie je možné uplatňovať spolu s náhradou nemajetkovej ujmy. Žalobca v bode 6. odvolania uvádza, že „Všetky ujmy tvrdené žalobkyňou sú pokryté inštitútom sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 444 OZ a z toho dôvodu nie je priestor tieto zložky práva uplatňovať cez ochranu osobnosti“. Zo žaloby ako aj z konania je zrejmé, že žalobkyňa si žiadne sťaženie spoločenského uplatnenia neuplatnila a jej nárok pozostáva len z bolestného, ktoré aj súd priznal. Preto tieto tvrdenia žalovanej nie sú vôbec namieste. Odkaz na uznesenie Ústavného sudu SR by bol nesprávny aj v prípade uplatnenia sťaženia spoločenského uplatnenia, nakoľko ide o dva samostatne inštitúty práva, čo opakovanie potvrdil Najvyšší súd SR v rozsudkoch: 7 Cdo 65/2013 z 28. mája 2014 publikovaný v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R1/2015, 4 Cdo 168/2009 z 28. mája 2014, 3 Cdo 301/2012 z 31. marca 2016.

4.9. Žalovaná namieta priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy a popri tom uvádza, že nebol vykonaný ani jeden dôkaz na preukázanie následkov u žalobkyne. Toto tvrdenie je rozpore s realitou, nakoľko súd má k dispozícii hneď niekoľko dôkazov svedčiacich o vážnej a trvajúcej ujme a zásahu

do osobnostných práv a súkromia žalobkyne. V spise sa nachádzajú lekárske správy psychiatricky ako aj psychologičky. Je zrejmé, že žalovaná mala naordinované medikamenty a mala diagnostikované poruchy. Súd vykonal aj výsluch žalobkyne, ktorý však po krátkej chvíli musel byť ukončený z dôvodu jej citového rozpoloženia. Bol preukázaný celý rad ďalších dôsledkov v osobnostnej sfére žalobkyne, ako je napr. rozpad jej vzťahu a pod. Ak má žalovaná pocit, že dôkazy neboli dostatočné, mohla na pojednávaní klásť otázky a mohla navrhnúť vykonať ďalšie dokazovanie. Nie je pravdou, že by priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch predstavovala exces oproti iným prípadom. Súd v odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétnu judikatúru sudov, v zmysle ktorej je náhrada v tomto konaní úplne namieste. Považuje za nesprávne porovnávať tento prípad s judikatúrou ESLP v prípadoch, kde nedošlo k usmrteniu človeka alebo plodu. Prípad Karhuvaara a Iltalehti vs. Fínsko nie je prípadom, v ktorom by došlo k úmrtiu. Konania o ochranu osobnosti sú aj také, kde sa niekto domáha kompenzácie pri zverejnení nepravdivého tvrdenia v novinách a pod. V tomto prejednávacom prípade však došlo k usmrteniu plodu - bábätka, ktoré podľa vyjadrení znalcov sa mohlo narodiť živé a zdravé. Nešlo o násilný trestný čin, avšak išlo o usmrtenie plodu, ktoré sa včasným vykonaním cisárskeho rezu mohlo narodiť živé a zdravé. Len non lege artis postup žalovanej delil žalobkyňu od narodenia živého bábätka.

4.10. Nemyslí si, že je namieste prirovnávať tento prípad k všeobecnej judikatúre ESLP, nakoľko v tomto prípade išlo tak povediac o život. Priznaná výška nemajetkovej ujmy len symbolicky, ak vôbec, môže zmierniť následok spôsobený žalovanou. V ostatnom sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku.

4.11. Na základe uvedeného žiadame, aby odvolací súd rozsudok prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

5.1. Žalovaná k vyjadreniu žalobkyne uviedla (č. I. 555), že je pravdou, že žalobkyňa žalovanej predložila návrh na vysporiadanie svojho nároku mimosúdnou cestou, ale ako v konaní preukázala, podaním z 1.2.2018 právneho zástupcu žalobkyne vyzvala na predloženie lekárskeho posudku v zmysle zákon NR SR č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, čo je legitímna požiadavka, pričom žalobkyňa následne podala žalobu. Z postupu žalovanej nie je v tomto smere možné vyvodzovať necitlivý postup, nakoľko výzva na predloženie lekárskeho posudku na ustálenie nároku žalobkyne je zákonným postupom. Závery Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nepojednávajú o príčinnej súvislosti medzi následkom, v danej veci úmrtím dieťaťa a nesprávnym postupom zdravotníckeho zariadenia, to je dané na rozhodnutí len súdu, na základe odborných vyjadrení znalcov a iných dôkazov, o čo sa v prebiehajúcom súdnom konaní snažila.

5.2. V odvolaní neuviedla len novoty, predovšetkým súdu prvej inštancie vyčíta, že bez riadneho zdôvodnenia nevykonal žiaden z dôkazov, ktorý navrhovala už v samotnom vyjadrení k žalobe: výsluchy lekárov, znalecké dokazovanie na zodpovedanie otázky tzv. straty šance na život s ohľadom na naše odborné vyjadrenie v podaní zo 6.2.2019, nakoľko znalec v súkromnom znaleckom posudku predloženom žalobkyňou sa tejto otázke vyhol, resp. mu ani nebola položená. V samotnom podaní - vyjadrenie k žalobe navrhovala pripojiť vyšetrovací spis, nakoľko mala vedomosť o tom, že vo veci prebieha trestné konanie voči konkrétnej osobe - ošetrojúcemu lekárovi, čo samo o sebe má dosah na občianskoprávne konanie o nároku žalobkyne. V samotnom vyjadrení k žalobe návrh na prerušenie konania nepodala, nakoľko nemala vedomosť o tom, či trestné konanie nebolo zastavené. Za situácie, že vo veci bola konkrétna osoba obvinená, mení to celkom pohľad na osobu zodpovednú za následok. Pokiaľ v trestnom konaní bude právoplatne odsúdený ošetrojúci lekár, je priamo ako fyzická osoba zodpovedná aj za škodu, ktorá žalobkyňi vznikla a žalovaná nemôže niesť následky v občianskoprávnom spore.

5.3. Trvá na dôvodoch odvolania a to, že vo veci súd nevykonal jediný dôkaz na preukázanie následkov zásahu do práv žalobkyne na ochranu osobnosti, najmä do práva na súkromie, súd sa v tomto smere uspokojil len s tvrdeniami v žalobe a prednesom právneho zástupcu žalobkyne. Napriek vyššie uvedenému vyslovila záujem na tom, aby sa nárok žalobkyne ustálil čo najskôr. Preto ak odvolací súd umožní predložiť do konania súkromný znalecký posudok a za tým účelom nám poskytne primeranú lehotu, nebude trvať na vrátení veci na súd prvej inštancie, a o nároku žalobkyne sa môže rozhodnúť na verejnom pojednávaní na odvolacom súde.

6.1. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovanej uviedla (č. I. 563), že žalobkyňa si musela ustriechnúť premlčacie lehoty a preto nemohla s podaním žaloby vyčkávať, zatiaľ čo žalovaná hľadala zámienky ako sa nedohodnúť a aby sa nároky žalobkyne premlčali. Aj po podaní žaloby, kedykoľvek v priebehu dvoch rokov mala žalovaná priestor súhlasiť s mimosúdnou dohodou vo veci aj v čase, kedy už mala k dispozícii lekárske posudky. Žalovaná v ostatnom vyjadrení argumentuje, že súd nevykonal žiadne navrhnuté dôkazy, ako je výsluch lekárov, znalecký posudok a pod. Vo veci prebehlo 7.5.2020

pojednávaniu, kde práve bol priestor vykonať dôkazy navrhnuté žalovanou, t.j. vypočítať lekárov, ktorých mala žalovaná zabezpečiť. Svedkovia sa však na pojednávanie nedostavili. Pokiaľ ide o znalecký posudok, ten žalovaná nenavrholala nikdy v priebehu konania, mohla tak navrhnúť prípadne na pojednávaní 7.5.2020, preto ak v tejto fáze konania žalovaná operuje s návrhom na vykonanie dôkazu - znaleckého posudku, ide o novotu v konaní (dôkaz, ktorý mohol byť predložený v konaní na súde prvej inštancie) a preto v zmysle § 366 odvolací súd na uvedené nemá prihliadať.

6.2. Žalobkyňa teda zásadne nesúhlasí so záverečným návrhom žalovanej, aby odvolací súd „umožnil predložiť do konania súkromný znalecký posudok a za tým účelom poskytol primeranú lehotu“. Tento procesný postup nemá oporu v platnom práve. Odvolací súd nemá žiadnu možnosť poskytovať lehoty na predloženie dôkazov, nakoľko už z toho je zrejmé, že by išlo o nový dôkaz, ktorý vinou žalovanej nebol predložený v konaní na súde prvej inštancie. Nič nebránilo žalovanej nechať si vyhotoviť súkromný znalecký posudok v priebehu konania a tento predložiť. Nestalo sa tak a uvedený návrh je právne nemožný a bol by porušením základných princípov a zásad občianskeho súdneho konania, najmä koncentračnej zásady. V konaní je dostatok dôkazov na to, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

6.3. Žalovaná absolútne nedôvodne poukazuje na trestné konanie, keďže platí § 420 ods.2 OZ, kde sa uvádza: „Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.“ V trestnom konaní sa môžu riešiť prípadné trestnoprávne dôsledky konania istých osôb, to však nemôže mať vplyv na zodpovednosť poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ktorým je v danom prípade jednoznačne žalovaná. Ak by aj bol v trestnom stíhaní odsúdený lekár, môže si žalovaná uplatniť svoje nároky voči tomuto lekárovi. Tento vzťah nemá vplyv na postavenie žalobkyne. Lekár nebol poskytovateľom zdravotnej starostlivosti žalobkyne, ale poskytovateľom bola Nemocnica UNLP Košice, prostredníctvom svojich zamestnancov. Ak by pripustila úvahy žalovanej, poskytovateľ zdravotnej starostlivosti by nikdy nezodpovedal za škodu, ale len jeho zamestnanci. Tým by sa popreli všetky základné princípy občianskeho práva, medicínskych predpisov alebo pracovnoprávných predpisov. Navyše platí, že žalovaná neuvádza pravdivé skutočnosti, nakoľko žalobkyňa ako poškodená nemá informáciu k dnešnému dňu, že by bol v trestnom konaní ktokoľvek obvinený, resp. ani že by bolo zastavené trestné konanie.

6.5. Žalovaná opätovne uvádza, že súd nevykonal žiaden dôkaz na preukázanie následkov zásahu do práv žalobkyne na ochranu osobnosti, najmä do jej práva na súkromie. Toto tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko boli vykonané dôkazy - lekárske správy psychiatricky a psychologicky, kde boli diagnostikované rôzne psychické potiaže. Navyše opätovne poukázala na to, že následky zásahu do súkromia nie je potrebné preukazovať, stačí, že zásah bol spôsobilý vyvolať uvedené následky. To vyplýva aj z judikatúry, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2008 a nález Ústavného súdu SR I.ÚS/689/2014.

6.6. Na základe uvedeného žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

7. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (ďalej len odvolací súd) podľa § 34 CSP prejednal odvolanie žalovanej voči napadnutému rozsudku ako podané včas, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a zistil, že v časti výroku I. týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 eur potvrdil rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie a v prevyšujúcej časti týkajúcej sa bolestného vo výške 3 088,80 eur s prísl. zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, žalobu v tejto časti zamietol.

8. Žalovaná v podanom odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. b), d), f), h) CSP.

9.1. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9.2. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu,

právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

9.3. Žalovaná uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že súd

9.3.1. rozhodol v jej neprítomnosti a v neprítomnosti jej právnej zástupkyne

9.3.2. nezohľadnil všetky jej podania a opodstatnenosť nároku žalobkyne

9.3.3. navrhla, aby sa k veci vyjadrili E.. U. I. E.. S.

9.3.4. odbornú otázku posudzoval súd, nie znalec z príslušného odboru

9.4. Odvolací súd po preskúmaní námietok zistil, že uvedené námietky žalovanej v konečnom dôsledku nedosiahli takú intenzitu, ktorá by odôvodnila záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9.5. K neúčasti právnej zástupkyne žalovanej na pojednávaní odvolací súd uvádza, že postoj právnej zástupkyne žalovanej ku všetkým vedeným konaniam, ktoré dlhé roky za žalovanú zastupovala a aj v súčasnosti zastupuje, bol a je vždy vysoko zodpovedný, ústretový a jej jednorazová neúčasť na pojednávaní je ospravedlniteľná a to nie len z ľudského hľadiska, ale aj z popísaných okolností, ktoré neúčasti predchádzali. Samotná neúčasť právnej zástupkyne na pojednávaní, v kontexte s vyjadrením žalovanej k žalobe doručenej súdu 11.2.2019, jej včasným predvolaním na pojednávanie (§ 178), listinnými dôkazmi založenými v spisovom materiáli ako aj skutočnosťou, že súd nepovažoval za potrebné vypočuť vo veci svedkov navrhnutých žalovanou umožňovala súdu vo veci konať a rozhodnúť, čím nedošlo k porušeniu procesných práv žalovanej.

9.6. Je nutné zdôrazniť, že podmienky k prejednaniu veci v neprítomnosti žalovanej a jej právnej zástupkyne boli splnené s ohľadom aj na dôslednú aplikáciu zásady rovnosti strán v súdnom konaní, ktorá je vyjadrená nielen v čl. 6 základných zásad CSP, ale aj v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky.

9.7. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02, II. ÚS 35/02 a III. ÚS 153/07 z ktorých vyplýva, že „zásada vyjadrujúca „právo na spravodlivý súdny proces“ je spojená s nutnosťou rovnakých „pravidiel hry“, rovnako aj s princípom „rovnosti zbraní“ pre všetkých účastníkov konania. Súdny sú povinné aplikovať túto zásadu vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania bez ohľadu na ich procesné postavenie. Obidve strany v spore pri zásade rovnosti majú právo, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a práve súd dbá na to, aby sa podľa § 6 O. s. p. postupovalo v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.“

9.8. Odvolací súd na základe uvedeného zhrnul, že za danej situácie s prihliadnutím na všetky okolnosti prejednávaneho prípadu, neexistoval dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania podľa § 183 CSP a preto, ak súd prejednal a rozhodol vec bez prítomnosti žalovanej neporušil jej právo na spravodlivý proces.

9.9. K tvrdeniu žalovanej, súd nezohľadnil všetky jej podania a opodstatnenosť nároku žalobkyne je nedôvodne, lebo súd podrobne v bode 47 odôvodnenia sa venoval námietkam žalovanej.

9.10. K okolnosti, že súd nevypočul svedkov E.. U. I. E.. S. sa súd vysporiadal v bode 56. odôvodnenia a odvolací súd sa stotožňuje s tým, že ich výsluch nebol potrebný.

9.11. Námietka žalovanej, že odbornú otázku posudzoval súd, nie znalec z príslušného odboru je nedôvodná, lebo súd rozhodol na základe predložených znaleckých posudkov.

9.12. Žalovaná tvrdí, že odôvodnenie rozsudku je arbitrárne.

9.13. K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že podľa § 220 ods.2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9.14. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy

protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

9.15. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené v § 220 CSP. Súd nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na všetky otázky, ktoré vyšli v priebehu sporu najavo. Povinnosťou súdu je vyhodnotiť iba tie sporné tvrdenia a skutočnosti, ktoré súd pre meritórne rozhodnutie súdu postačujúce. Ostatné sporné skutočnosti nie sú takého charakteru, ktoré by mali vplyv na meritórne rozhodnutie súdu a jeho odôvodnenie.

9.16. Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

10.1. Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyzrozumenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyzrozumenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

10.2. Žalovanou uvádzané vady, boli subsumované pod uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b), ku ktorému sa odvolací súd vyjadril v 9.1. - 9.12. a na toto opätovne poukazuje.

10.3. Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

11.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je

nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

11.2.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11.3.Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

12.1.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12.2.Súd v potvrdenej časti použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

12.3.V časti, ktorú odvolací súd zmenil a žalobu zamietol, odvolací súd je toho názoru, že súd nepoužil správny právny predpis, v dôsledku čoho nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, preto v tejto časti je odvolací dôvod daný.

13.1.Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

13.2.Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci a preto je toho názoru, že dokazovanie nebolo potrebné ani doplniť ani zopakovať.

14.Odvolací súd postupoval podľa tých istých právnych noriem ako súd prvej inštancie len v časti ich inak aplikoval.

15.1.V konaní nebolo sporné, že vyhodnotenú CTG záznamy (13.4.2016 a 20.4.2016) žalobkyne boli vyhodnotenú nesprávne ako fyziologické, pričom správne mali byť vyhodnotenú ako suspektné, že CTG záznam z 27.4.2016, bol opäť vyhodnotenú nesprávne ako fyziologický, pričom nález bol celkom

iste patologický (na uvedenom sa zhodli znalci a žalovaná tento fakt nenamietala), že žalobkyňa bola 30.4.2016 prijatá na GPO UNPL pre absenciu pohybov plodu, kedy jej USG vyšetrením bol diagnostikovaný mŕtvy plod, ktorý 2.5.2016 spontánne porodila.

15.2.Súd zistený skutkový stav podradil v časti bolestného pod § 420 ods.1,2,3, § 444 OZ v nadväznosti na § 3 ods.1,2, § 5 ods.1,2 z. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“), položky č. 102 prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z., § 4 ods.3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

16.1.Podľa § 420 ods.1 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

16.2.Podľa § 420 ods.2 OZ škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

16.3.Podľa § 420 ods.3 OZ zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

17.Podľa § 444 OZ, pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

18.1.Podľa § 2 ods.1 z. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“) bolesť je ujma spôsobená poškodením na zdraví, jeho liečením alebo odstraňovaním jeho následkov.

18.2.Podľa § 2 ods.3 písm.b) z. č. 437/2004 Z.z. na účely tohto zákona poškodený je osoba, ktorá utrpela poškodenie na zdraví,

19.Podľa § 3 ods. 1 a ods. 2 z. č. 437/2004 Z.z. náhrada za bolesť sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná zistenému poškodeniu na zdraví, priebehu liečenia alebo odstraňovaniu jeho následkov. Náhrada za bolesť sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za bolesť sú ustanovené v prílohe č. 1 v I. a III. časti.

20.Podľa § 5 ods. 1 a ods. 2 z. č. 437/2004 Z.z., pri určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť alebo sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v lekárskom posudku. Výška náhrady za bolesť a výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje sumou 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu podľa odseku 1, za jeden bod a výsledná suma sa zaokrúhli na najbližšie celé euro smerom nahor.

21.Podľa položky č. 102 prílohy k zákonu č. 437/2004 z.Z. poranenie vedúce k potratu alebo predčasnému pôrodu patrí 160 - 180 bodov.

22.Podľa § 4 ods. 3 z. č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“), poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a v súlade so štandardnými postupmi na výkon prevencie, štandardnými diagnostickými postupmi a štandardnými terapeutickými postupmi pri zohľadnení individuálneho stavu pacienta.

23.1. Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods.1 OZ sú: porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené súčasne.

23.2. Porušenie právnej povinnosti spočíva v existencii takého úkonu, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. K porušeniu právnej povinnosti môže dôjsť buď protiprávnym konaním, alebo opomenutím toho, čo sa malo v súlade s právom vykonať.

23.3. Škoda je ujma v majetkovej sfére poškodeného objektívne vyjadriteľná peniazmi. Rozoznáva sa skutočná škoda a ušlý zisk.

23.4. Ďalšou zo zákonných podmienok zodpovednosti za škodu je príčinná súvislosť. To znamená, že medzi protiprávnym úkonom a škodou musí byť vzťah príčiny a následku.

23.5. Zavinenie predstavuje psychický vzťah škodcu k protiprávnemu úkonu a k škode. Na rozdiel od predchádzajúcich podmienok má subjektívny charakter, môže byť úmyselné alebo nedbanlivostné. Toto rozlíšenie je relevantné iba z hľadiska posúdenia rozsahu náhrady škody.

23.6. Vzťah medzi príčinou a následkom (kauzálny vzťah) - kauzálny dej tvorí viacero skutočností, ktoré vedú ku vzniku škody. Medzi týmito skutočnosťami treba identifikovať právne relevantnú príčinu vzniku škody. Musí pritom ísť o také podstatné skutočnosti, bez ktorých by nedošlo ku vzniku škody. Pre existenciu kauzálneho vzťahu je nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody taký prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny by bolo možné dôvodne vyvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. Súčasne treba preukázať aj skutočnosť, že škoda by bez tejto príčiny nevznikla (conditio sine qua non). (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 8. septembra 2015, sp. zn. 30 C do 237/2014)

23.7. Zavinenie ako predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je založené na subjektívnom princípe, pretože predstavuje vnútorný psychický vzťah škodcu k jeho protiprávnemu konaniu a k výsledku tohto konania. Vzhľadom na to, že Občiansky zákonník zavinenie nedefinuje, právna prax vychádza z trestného práva, ktoré z hľadiska vôle rozlišuje dve formy zavinenia, a to úmysel a nedbanlivosť. Zatiaľ čo pri úmyselnom konaní škodca chcel spôsobiť škodu alebo s tým bol aspoň uzročený, pri nedbanlivostnom konaní absentuje prvok vôle, pretože škodca nemal v úmysle spôsobiť škodu. V prípade vedomej nedbanlivosti škodca vedel, že svojím konaním môže spôsobiť škodu, avšak bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že ju nespôsobí. V prípade nevedomej nedbanlivosti škodca nechcel spôsobiť škodu a ani nevedel, že ju môže spôsobiť, hoci vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery to vedieť mohol a mal. Z princípu prezumpcie zavinenia vyplýva, že sa predpokladá čo aj len najslabšia forma zavinenia, t.j. nevedomá nedbanlivosť, teda škodca sa môže zbaviť zodpovednosti len vtedy, ak preukáže, že škodu nezavinil ani formou nevedomej nedbanlivosti. (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28. januára 2015, sp. zn. 25 Cdo 10/2013).

23.8. V každom konkrétnom prípade treba skúmať, či medzi protiprávnym úkonom a škodou existuje vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda v zmysle všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola vznikla bez tejto príčiny. Musí ísť o priamu (nie o sprostredkovanú) príčinu (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 23 Cdo 3337/2007).

23.9. Z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu nemôže stačiť iba pripustenie možnosti vzniku škody v dôsledku zavineného porušenia povinnosti zo strany škodcu, ale táto príčinná súvislosť musí byť nepochybne daná.

23.10. Zavinené porušenie povinností zo strany škodcu nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody, musí však byť jednou z príčin, a to príčinou, ktorá je dôležitá, podstatná a značná. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím škodcu a vznikom škody nejde o právnu otázku, ale o skutkovú otázku, ktorú nemôže riešiť všeobecne, ale iba v konkrétnych súvislostiach (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 21.2.2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001).

23.11. Pri škode na zdraví sa skúma predovšetkým to, či protiprávny úkon bol vyvolávajúcim činiteľom poškodenia zdravia. V oblasti poskytovania zdravotníckej starostlivosti sú zdravotnícke zariadenia povinné postupovať v súlade so súčasnými dostupnými poznatkami lekárskej vedy; takýto postup je označený ako lege artis. Nedodržanie týchto pravidiel je protiprávnym konaním. Každá konkrétna situácia sa pritom posudzuje individuálne, lebo lekárska veda disponuje rôznymi a rôzne určenými postupmi pri prevedení konkrétneho lekárskeho zákroku. Špecifikum sporov o náhradu škody v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti spočíva v tom, že otázku, či zdravotnícke zariadenie postupovalo v súlade so súčasnými dostupnými poznatkami lekárskej vedy (lege artis) je nutné posudzovať za pomoci znalcov z príslušného odboru v závislosti od charakteru poškodenia zdravia, ktorého právny záver, či (ne)dôšlo k porušeniu zdravia v dôsledku pochybenia zdravotníckeho zariadenia vyplýva zo znaleckého posudku.

24.1. Občiansky zákonník je všeobecným súkromnoprávnym kódexom, na ktorého základe možno uplatniť nároky na náhradu ujmy spôsobenej pacientovi pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a výkone akýchkoľvek medicínskych úkonov. V prípade vzniku ujmy pacientovi, t. j. škody, resp. nemajetkovej, imateriálnej ujmy z pohľadu občianskeho práva prichádza v prevažnej väčšine prípadov do úvahy ako zodpovednostný subjekt skôr zdravotnícke zariadenie (právnická osoba) ako zdravotnícky pracovník (fyzická osoba). Primárny občianskoprávny zodpovednostný vzťah vzniká medzi poškodeným pacientom, resp. pozostalým poškodeného pacienta a zdravotníckym zariadením, t. j. zamestnávateľom zdravotníckeho pracovníka, ktorý ako zamestnanec ujmu pacientovi spôsobil.

24.2. V prípade občianskoprávnej zodpovednosti je zavinenie obligatónym predpokladom vzniku všeobecnej subjektívnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu spôsobenú zavineným protiprávnym konaním pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a výkone rôznych vyšetrovacích, diagnostických, terapeutických, prípadne i preventívnych medicínskych úkonov. Zákonná občianskoprávna úprava všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti zdravotníckych zariadení a zdravotníckych pracovníkov vychádza z prezumpcie zavinenia, tzn. zavinenie sa prezumuje a je na samotnom zdravotníckom zariadení, resp. na súkromnom zdravotníckom pracovníkovi, aby preukázal, že spôsobenú škodu poškodenému pacientovi nespôsobil, resp., že ju nezavinil.

24.3. Pre naplnenie predpokladov vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a výkone medicínskych úkonov nie je rozhodujúce, či škoda bola pacientovi spôsobená dolóznym (úmyselným, zámerným) alebo kulpóznym (z nedbanlivosti, z porušenia povinnej starostlivosti) konaním. Rozlíšenie zavinenia na dolózne alebo kulpózne má relevantný význam len z hľadiska rozsahu náhrady škody vzniknutej pacientovi zo strany zdravotníckeho zariadenia, resp. zo strany privátneho zdravotníckeho pracovníka.

24.4. Pri objektívnej občianskoprávnej zodpovednosti, pri ktorej sa zavinenie neskúma, zodpovedá za škodu, resp. imateriálnu, nemajetkovú ujmu, ktorá pacientovi vznikla, zdravotnícke zariadenie, s poskytovaním zdravotníckych služieb (vyšetrovacích, diagnostických, liečebných a preventívnych medicínskych úkonov) ktorého bol vznik škody, resp. nemajetkovej, imateriálnej ujmy spojený, alebo tiež privátny zdravotnícky pracovník, s poskytovaním zdravotníckych služieb ktorého bol vznik škody, resp. nemajetkovej, imateriálnej ujmy spojený.

24.5. Za škodu, resp. nemajetkovú ujmu spôsobenú poškodenému pacientovi pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a výkone akýchkoľvek vyšetrovacích, diagnostických, liečebných, ako aj preventívnych medicínskych úkonov zodpovedajú poskytovatelia zdravotnej starostlivosti.

24.6. Všeobecná subjektívna občianskoprávna zodpovednosť za škodu spôsobenú zavineným protiprávnym konaním pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a výkone medicínskych úkonov je konštrukcia všeobecnej subjektívnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu v zdravotníctve v priamej súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti je založená na subjektívnom zodpovednostnom princípe, pričom zavinenie sa prezumuje. Pri všeobecnej subjektívnej občianskoprávnej zodpovednosti zdravotníckeho zariadenia, prípadne samostatne pôsobiaceho zdravotníckeho pracovníka, dôkazné bremeno spočíva na škodcovi, aby preukázal, že škodu nezavinil.

24.7. Poškodený pacient, žalobca, musí preukázať porušenie právnej povinnosti, resp., že zdravotnícky pracovník porušil svoju povinnosť poskytovať zdravotnú starostlivosť v zmysle princípu *de lege artis medicinae*, ďalej musí žalobca preukázať existenciu škodlivého následku na strane poškodeného pacienta, a, samozrejme, existenciu kauzálneho nexu medzi protiprávnym konaním a vzniknutým škodlivým následkom na strane poškodeného pacienta. Je však potrebné zdôrazniť, že samotné dôkazné bremeno ohľadom zavinenia nespočíva na žalobcovi, ale na škodcovi, t. j. na subjekte zodpovednosti, ktorý škodu pacientovi spôsobil. Škodca, ten, kto škodu spôsobil, musí preukázať, že škodu, ktorá pacientovi vznikla, nezavinil.

25.1. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania je evidentné, že žalovaná mala na základe vykonaného vyšetrenia z 27.4.2016 ukončiť tehotenstvo žalobkyne cisárskym rezom, čo nevykonala, čím sa dopustila porušenia povinností a teda protiprávneho úkonu.

25.2. Svojim konaním žalovaná nespôsobilá škodu na zdraví žalobkyne, ale jej dieťaťu, ktoré v dôsledku (ne)konania žalovanej zomrelo. Poškodeným v dôsledku (ne)konania žalovanej bolo dieťa žalobkyne, teda medzi protiprávnym úkonom a škodou existuje vzťah príčiny a následku k dieťaťu, nie žalobkyne.

25.3. Žalobkyne, ako matke škoda na zdraví nevznikla, pričom samotný pôrod nemožno hodnotiť ako škodu na zdraví žalobkyne a odškodniť ako bolestné, lebo k pôrodu by došlo aj keby žalovaná postupovala v súlade s predpísanými pravidlami, inak povedané, ukončila by tehotenstvo žalobkyne cisárskym rezom ešte 27.4.2016.

25.4. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd je toho názoru, že žalobkyni nebolo možné priznať škodu spôsobenú postupom žalovanej ako bolestné podľa § 420 ods.1,2,3, § 444 OZ v nadväznosti na § 3 ods.1,2, § 5 ods.1,2 z. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“), položky č. 102 prílohy k zákonu č. 437/2004 Z.z., § 4 ods.3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, preto odvolací súd zamietol žalobu v časti o zaplatenie bolestného 3.088,80 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 088,80 eur od 13.4.2018 do zaplatenia.

26. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

27.1. Podľa § 13 ods.1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie.

27.2. Podľa § 13 ods.2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

27.3. Podľa § 13 ods.3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

28.1. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. V prípade smrti jedného z členov rodiny môže pozostalá osoba utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a spoločenstva s ňou.

28.2. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti. V prípade, ak by sa nezdalo morálne zadostučinenie postačujúce, umožňuje Občiansky zákonník priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Vyjadruje najmä náhradu za utrpené pocity frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty vzťahu s blízkou osobou. Výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu osobnostného práva došlo.

29.1. Súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy u žalobkyne vychádzal zo skutočnosti, že došlo k zásahu do jej zdravia, práva vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami, práva rodičov na styk s ich deťmi, na osobnú autonómiu, integritu vzťahov, ochranu intímneho života a na ochranu citového života, priateľských vzťahov a rodinných vzťahov, že práve postupom žalovanej došlo k zásahu do súkromného života žalobkyne, v dôsledku ktorého prišla nečakane o dieťa a následne bola uložená s už mŕtvym dieťaťom na izbu so šťastnými mamičkami po úspešnom pôrode a o pár dní musela porodiť mŕtve dieťa a veľmi podrobne to odôvodnil v bode 52. a 54. odôvodnenia, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

29.2. Medzi matkou a dieťaťom existujú silné sociálne, morálne, citové a kultúrne väzby vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby (žalovanej) do práva na súkromie, resp. práva na rodinný bola žalobkyni spôsobená taká ujma, ktorá jej čiastočne alebo úplne bráni napĺňať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra.

29.3. Ak dôjde k smrti dieťaťa, pozostalá matka môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s blízkou osobou. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorého je úmrtie blízkej osoby, zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011, sp. zn. 5Cdo 265/2009).

30.1. Pri stanovení výšky náhrady odvolací súd poukazuje na rozhodnutie z 27.4.2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že i keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkoľvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať.

30.2. Danou problematikou sa najvyšší súd zaoberal aj v rozhodnutí z 31.7.2012 sp. zn. 6 Cdo 37/2012, v ktorom dospel k záveru, že súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávaných veciach; v tomto rozhodnutí dovolací súd poukázal na nález ústavného súdu zo 6.12.2006 sp. zn. III. ÚS 147/06 a tiež na rozsudok ESLP zo 17.7.2012 v prípade Winkler proti Slovenskej republike.

30.3. Najvyšší súd v rozhodnutí z 30.9.2013 sp. zn. 6 MCdo 15/2012 dospel k záveru, podľa ktorého určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Treba, aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad z. č. 215/2006 Z.z., v zmysle ktorého v prípade, že trestným činom bola spôsobená smrť, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; pri trestnom čine znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania za spôsobenú morálnu škodu stanovuje limit odškodnenia vo výške desaťnásobku minimálnej mzdy.

30.4. Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme. Aj keď vyššie uvedené rozhodnutia najvyššieho súdu sa v niektorých prípadoch týkali sporov, v ktorých išlo o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., prípadne náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nie je vylúčené, aby pri určovaní výšky náhrady aj v prejednávanom spore bol použitý obdobný spôsob, ktorým by sa určila táto náhrada.

30.5. Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). ESLP tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násillných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násillné činy (napr. Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

31. Pokiaľ prvoinštančný súd pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy neprihliadol na závery najvyššieho súdu o potrebe určiť primeranú výšku náhrady po náležitom zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, neodklonil sa od ustálenej praxe lebo právny predpis (z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov) v čase vzniku ujmy nebol platný a účinný a možno ho použiť len orientačne.

32.1. Podľa § 12 ods.1 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov na výpočet odškodnenia, ak ide o ujmu na zdraví, sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu upravujúceho poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia; náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia nemožno zvýšiť.

32.2. Podľa § 12 ods.2 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násillného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Ak je obetí násillného trestného činu viac, suma odškodnenia sa medzi nich rozdelí rovnakým dielom.

32.3. Podľa § 12 ods.3 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov pri trestnom čine obchodovania s ľuďmi, trestnom čine znásilnenia, trestnom čine sexuálneho násillia alebo trestnom čine sexuálneho

zneužívania má obeť násilného trestného činu nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

32.4.Podľa § 12 ods.4 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov obeť násilného trestného činu sa v prípade ujmy na zdraví môže ako odškodnenie poskytnúť najviac finančná suma predstavujúca rozdiel medzi výškou odškodnenia vypočítaného podľa odsekov 1 až 3 a súčtom všetkých finančných súm, ktoré už obeť násilného trestného činu dostala ako náhradu ujmy na zdraví.

32.5.Podľa § 12 ods.5 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov ak o náhrade ujmy na zdraví už bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom alebo trestným rozkazom, pri výpočte a poskytnutí odškodnenia v prípade ujmy na zdraví sa vychádza z rozsahu spôsobenej ujmy na zdraví uvedenej v rozsudku alebo v trestnom rozkaze. V takom prípade obeť násilného trestného činu nemôže byť priznané odškodnenie ujmy na zdraví presahujúce ujmu na zdraví uvedenú v rozsudku alebo v trestnom rozkaze.

33.Podľa § 13 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

34.Odvolací súd výške náhrady nemajetkovej ujmy z hľadiska závažnosti vzniknutej ujmy zohľadnil tie isté skutočnosti ako súd prvej inštancie ale príkladom poukazuje na § 12 a § 13 z. č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov.

35.Odvolací súd je si vedomý toho, že strata blízkej osoby sa len veľmi ťažko dá finančne vyčíslieť, a že priznaná finančná náhrada túto osobu nenahradí.

36.Minimálna mzda za rok 2016 bola vo výške 405,- eur a jej 50 násobok predstavuje sumu 20 250,- eur.

37.Odvolací súd je toho názoru, že priznaná suma je primeraná a to aj s akcentom na vek žalobkyne a prežité útrapy, ale aj rozpad jej rodiny, ktoré jej spôsobila výlučne žalovaná. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil sumu 30 000,- eur, priznanú súdom prvej inštancie titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

38.1.K ostatným odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že za daného stavu je absolútne irelevantné, či nenarodené dieťa žalobkyne malo nejakú vrodenú chybu (nešpecifikovanú kongenitálnu hyperpláziu nadobličky) ako to tvrdí žalovaná a preukazovanie tejto skutočnosti je pre daný prípad nežiaduce, preto nebolo potrebné ani vypočuť svedkov ani doplniť znalecké dokazovanie.

38.2.V prejednávanom spore bolo akýchkoľvek pochybností zistené, Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý preskúmal, či postup lekára bol správny - teda, či bol lege artis, či zvolil pri liečbe správny postup (z hľadiska použitých prostriedkov a ich správneho načasovania) a dvoma znalcami (Prof. MUDr. Zdenkom Hájeckom a Inštitútom forenzných medicínskych expertíz s. r. o.), ktorý preskúmali príčinnú súvislosť, že CTG záznam bol vyhodnotený nesprávne, a lekár nesprávne na tento záznam reagoval v dôsledku čoho dieťa zomrelo.

38.3.Je nepodstatné, prečo tento záznam bol vyhodnotený zle a rovnako je nepodstatné, čo problémy plodu vyvolalo.

38.4.Znalci vyhodnotili, že s vysokou pravdepodobnosťou, ak by žalovaná správne 27.4.2016 vyhodnotila CTG záznam, bolo by sa narodilo dieťa živé.

38.5.Je nepodstatné, aké by malo skóre prežitia dieťa pri narodení.

39.1.K námietke žalovanej, že súd neprerušil konanie do skončenia trestného stíhania, odvolací súd uvádza, že akýkoľvek výsledok trestného konania nemá vplyv na civilné konanie vedené voči žalovanej, keďže konanie zamestnanca sa považuje za konanie žalovanej a v zmysle § 420 ods.2 OZ sa dôsledky tohto konania pričítajú žalovanej (napr. NS ČR 25Cdo 796/2017).

39.2.Súd správne postupoval, keď vedené konanie neprerušil.

40.1.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

40.2.Podľa § 396 ods.2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

41.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

42. Žalobkyňa nebola v konaní úspešná o zaplatenie bolestného 3 088,80 eura. Jej úspech bol 91% a neúspech 9%, preto žalobkyni bola proti žalovanej priznaná náhrada trov prvoinštatného a odvolacieho konania 82%

43. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).